

**ROZPORZĄDZENIE
PREZESA RADY MINISTRÓW**

z dnia ..... stycznia 2011 r.

**zmieniające rozporządzenie w sprawie wysokości grzywien
nakładanych w drodze mandatów karnych za wybrane rodzaje wykroczeń**

Na podstawie art. 95 § 6 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2008 r. Nr 133, poz. 848, z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2003 r. w sprawie wysokości grzywien nakładanych w drodze mandatów karnych za wybrane rodzaje wykroczeń (Dz. U. Nr 208, poz. 2023 i z 2008 r. Nr 202, poz. 1249) w załączniku wprowadza się następujące zmiany:

- 1) tabela A otrzymuje brzmienie określone w załączniku nr 1 do niniejszego rozporządzenia;
- 2) w tabeli B:
  - a) w części II „Przepisy dotyczące ruchu pojazdów”:
    - w części C „Prędkość i hamowanie” lp. 36–41 otrzymują brzmienie:

	„art. 92a	Przekroczenie dopuszczalnej prędkości:	art. 20 albo § 27 lub § 31 [1]	
36		do 10 km/h		do 50
37		o 11–20 km/h		od 50 do 100
38		o 21–30 km/h		od 100 do 200
39		o 31– 40 km/h		od 200 do 300
40		o 41–50 km/h		od 300 do 400
41		o 51 km/h i więcej		od 400 do 500”

– w części P „Przewóz osób” lp. 181 i 182 otrzymują brzmienie:

„181	art. 97	Przewóz osób pojazdem nieprzeznaczonym lub nieprzystosowanym do tego celu	art. 63 ust. 1	od 100”
------	---------	---	----------------	---------

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 214, poz. 1344 i Nr 237, poz. 1651, z 2009 r. Nr 178, poz. 1375, Nr 190, poz. 1474 i Nr 206, poz. 1589 oraz z 2010 r. Nr 182, poz. 1228, Nr 197, poz. 1307 i Nr 225, poz. 1466.

„182		Przewóz osób w liczbie przekraczającej liczbę miejsc określonych w dowodzie rejestracyjnym pojazdu		100 za każdą osobę ponad określoną liczbę, nie więcej niż 500 „
------	--	--	--	---

b) w części V „Znaki i sygnały drogowe” lp. 228–237 otrzymują brzmienie:

	„ art. 90 lub art. 92 § 1	Niestosowanie się do znaku:		
228		1) D-11 „początek pasa ruchu dla autobusów” lub D-12 „pas ruchu dla autobusów” oraz P-22 „BUS”	§ 49 ust. 1 lub 2 [1] § 91 ust. 1 [1]	100
229		2) D-13 „początek pasa ruchu powolnego”	§ 49 ust. 3 [1]	100
230		3) D-18 lub D-18a „parking...”	§ 52 ust. 1-3 lub ust. 4 [1]	100
231		4) D-18, D-18a lub D-18b „parking...” z umieszczoną pod znakiem tabliczką T-29	§ 52 ust. 4 albo ust. 6 [1]	500
232		5) P-20 „koperta” z symbolem osoby niepełnosprawnej albo P-24 „miejsce dla pojazdu osoby niepełnosprawnej”, umieszczonego samodzielnie bez znaku pionowego D-18, D-18a lub D-18b	§ 90 ust. 4 lub § 92 [1]	500
233		6) D-19 „postój taksówek”	§ 53 [1]	100
234		7) F-10 lub F-11 „kierunki na pasach ruchu” oraz P-8a, P-8b lub P-8c „strzałka kierunkowa...”	§ 72 lub § 87 ust. 1 i 2 [1]	250
235		8) BT-4 „stop – zwrotnica eksploatowana jednostronnie”	§ 81 ust. 4 [1]	200
236		9) P-18 „stanowisko postojowe”	§ 90 ust. 2 [1]	50
237		10) P-20 „koperta”	§ 90 ust. 4 [1]	100”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

PREZES RADY MINISTRÓW

**WYSOKOŚĆ GRZYWIEN NAKŁADANYCH PRZEZ UPRAWNIONE ORGANY
ZA WYBRANE RODZAJE WYKROCZEŃ W DRODZE MANDATU KARNEGO**

TABELA A

Lp.	Kwalifikacja prawna – ustawa wg opisu pod tabelą *	Naruszenie	Grzywna w zł
1	2	3	4
1	art. 51 § 1 i 2 k.w.	Zakłócenie spoczynku nocnego albo wywoływanie zgorzenia w miejscu publicznym	od 100 do 500
2	art. 64 § 1 k.w.	Nieumieszczenie przez właściciela, administratora, dozorca lub użytkownika nieruchomości tabliczki z numerem porządkowym nieruchomości	100
3	art. 65 § 1 i 2 k.w.	Wprowadzenie w błąd organu, co do danych osobowych	od 200 do 500
4	art. 67 § 1 k.w.	Umyślne uszkodzenie lub usunięcie ogłoszenia wystawionego publicznie przez instytucję państwową albo samorządową	150
5	art. 77 k.w.	Niezachowanie środków ostrożności przy trzymaniu zwierzęcia	od 50 do 250
6	art. 78 k.w.	Doprowadzenie psa poprzez drażnienie lub płoszenie do tego, że staje się niebezpieczny	od 250 do 500
7	art. 81 k.w.	Niszczenie roślinności ochronnej na brzegach wód morskich i śródlądowych	100
8		Niszczenie płotków faszynowych	100
9		Zdejmowanie chrustu z wydm	100
10		Chodzenie lub przebywanie na wydmach	50
11		Niszczenie ogrodzeń wydm i lasu	200
12		Biwakowanie na wydmach	300
13		Niszczenie tablic informacyjno-ostrzegawczych na wydmach i w lasach	100
14		Niszczenie umocnień brzegowych	500
15	art. 82 § 1–5 k. w.	Naruszenie przepisów o ochronie przeciwpożarowej	od 50 do 500
16	art. 117 k.w.	Naruszenie obowiązku czystości i porządku na nieruchomości	100
17	art. 140 k.w.	Dopuszczenie się nieobyczajnego wybryku	od 50 do 100
18	art. 141 k.w.	Umieszczenie w miejscu publicznym nieprzyzwoitego ogłoszenia, napisu lub rysunku albo używanie słów nieprzyzwoitych	od 50 do 100
19	art. 145 k.w.	Zaśmiecanie drogi, ulicy, placu, trawnika lub zieleńca	od 50 do 500
20	art. 10 ust. 2 u.u.c.p.g.	Niewyposażenie nieruchomości w urządzenia służące do zbierania odpadów komunalnych	100

21		Niezbieranie powstałych na terenie nieruchomości odpadów komunalnych	100
22		Nieuprzątnięcie błota, śniegu, lodu z chodników położonych wzdłuż nieruchomości	100
23	art. 122 ust. 4 pkt 2 u.p.g.g.	Niedopełnienie obowiązku przeszkolenia pracownika zakładu górniczego w zakresie wymagań bezpieczeństwa i przepisów regulujących bezpieczne wykonywanie pracy w zakładzie górniczym	200
	art. 122 ust. 4 pkt 3 u.p.g.g.	Dopuszczenie do wykonywania czynności wymagających szczególnych kwalifikacji:	
24		1) w podziemnym zakładzie górniczym osoby, która takich kwalifikacji nie posiada	200
25		2) w odkrywkowym zakładzie górniczym osoby, która takich kwalifikacji nie posiada	150
26		3) w zakładzie górniczym wydobywającym kopaliny otworami wiertniczymi osoby, która takich kwalifikacji nie posiada	150
	art. 125 u.p.g.g.	Wykonywanie bez kwalifikacji przewidzianych ustawą:	
27		1) czynności kierownictwa ruchu zakładu górniczego	300
28		2) mierniczego górniczego lub geologa górniczego	300
29		3) dozoru ruchu zakładu górniczego	250
30		4) innych czynności w zakładzie górniczym	200
31	art. 126 u.p.g.g.	Niedopełnienie obowiązków w zakresie:	300
32		1) sporządzania wymaganej dokumentacji mierniczo-geologicznej	250
33		2) aktualizowania wymaganej dokumentacji mierniczo-geologicznej	200
34		3) posiadania w zakładzie górniczym wymaganej dokumentacji mierniczo-geologicznej	300
35		4) bieżącego prowadzenia ewidencji zasobów złoża	
36	art. 45 pkt 2 u.w.t.p.a.	Nieuwidacznianie informacji o szkodliwości spożywania alkoholu w punkcie sprzedaży	150
	art. 13 ust. 1 pkt 1 u.o.z.t.	Sprzedaż wyrobów tytoniowych:	
37		1) osobom do lat 18	500
38		2) na terenie szkół i placówek oświatowo-wychowawczych	500
39		3) w postaci papierosów luzem bez opakowania	100
40		4) w sprzedaży detalicznej w systemie samoobsługowym	100
41	art. 13 ust. 1 pkt 1 u.o.z.t.	Nieumieszczenie informacji o zakazie sprzedaży wyrobów tytoniowych osobom do lat 18	150
42	art. 13 ust. 1 pkt 2 u.o.z.t.	Nieumieszczenie przez właściciela lub zarządzającego obiektem lub środkiem transportu informacji o zakazie palenia tytoniu	150

* Użyte w tabeli skróty oznaczają:

k.w.– ustawę z dnia 20 maja 1971 r. – Kodeks wykroczeń (Dz. U. z 2010 r. Nr 46, poz. 275, Nr 106, poz. 672, Nr 152, poz. 1017 i poz. 1018 i Nr 225, poz. 1466),

u.u.c.p.g.– ustawę z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2005 r. Nr 236, poz. 2008, z 2006 r. Nr 144, poz. 1042, z 2008 r. Nr 233, poz. 1464, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 79, poz. 666, Nr 92, poz. 753 i Nr 215, poz. 1664 oraz z 2010 r. Nr 47, poz. 278),

u.p.g.g.– ustawę z dnia 4 lutego 1994 r. – Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2005 r. Nr 228, poz. 1947, z 2006 r. Nr 133, poz. 934, Nr 170, poz. 1217, Nr 190, poz. 1399 i Nr 249, poz. 1834, z 2007 r. Nr 21, poz. 125 i Nr 82, poz. 556, z 2008 r. Nr 138, poz. 865, Nr 154, poz. 958, Nr 199, poz. 1227 i Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 18, poz. 97 oraz z 2010 r. Nr 47, poz. 278 i Nr 76, poz. 489),

u.r.ś.– ustawę z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rybactwie śródlądowym (Dz. U. z 2009 r. Nr 189, poz. 1471 oraz z 2010 r. Nr 182, poz. 1228 i Nr 200, poz. 1322),

u.w.t.p.a.– ustawę z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2007 r. Nr 70, poz. 473, Nr 115, poz. 793 i Nr 176, poz. 1238, z 2008 r. Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 144, poz. 1175 oraz z 2010 r. Nr 47, poz. 278 i Nr 127, poz. 857.),

u.o.z.t.– ustawę z dnia 9 listopada 1995 r. o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych (Dz. U. z 1996 r. Nr 10, poz. 55, z 1997 r. Nr 88, poz. 554 i Nr 121, poz. 770 z 1999 r. Nr 96, poz. 1107, z 2003 r. Nr 229, poz. 2274 oraz z 2010 r. Nr 81, poz. 529).

UZASADNIENIE

W niniejszym projekcie proponuje się zmiany w niektórych regulacjach zawartych w obowiązującym rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia z dnia 24 listopada 2003 r. *w sprawie wysokości grzywien nakładanych w drodze mandatów karnych za wybrane rodzaje wykroczeń* (Dz. U. Nr 208, poz. 2023 i z 2008 r. Nr 202, poz. 1249), wynikające ze zmiany stanu prawnego.

W dniu 15 listopada 2010 r. weszła w życie ustawa z dnia 8 kwietnia 2010 r. *o zmianie ustawy o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych oraz ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej* (Dz. U. Nr 81, poz. 529), która znacznie rozszerzyła zakres miejsc objętych zakazami palenia wyrobów tytoniowych (art. 5), jak też zmieniła art. 13, odnoszący się do sankcji karnych za łamanie zakazów wyszczególnionych w ustawie.

Analiza poprzednich i obowiązujących przepisów ustawy *o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych* pozwala na stwierdzenie, że poprzez nowelizację ustawodawca zawęził sądom możliwość górnego orzekania kary grzywny za wykroczenia z ustawy odpowiednio – do 2.000 zł i do 500 zł. Podkreślił jednak, że zachowania określone w art. 13 ust. 1 ustawy, odnoszące się do obowiązków sprzedawcy, właściciela lub zarządzającego obiektem lub środkiem transportu, zasługują na karę surowszą, niż zachowania osób palących w miejscach niedozwolonych.

Mając powyższe na uwadze, w projekcie rozporządzenia zmieniającego przyjęto rozwiązanie polegające na określeniu wysokości grzywien nakładanych w drodze mandatu karnego jedynie za wykroczenia wskazane w art. 13 ust. 1 ustawy (dotyczące obowiązków sprzedawcy, właściciela lub zarządzającego obiektem lub środkiem transportu).

Uregulowanie takie spowoduje, że organy mandatowe będą miały jasno określone wysokości grzywien za wykroczenia popełniane przez sprzedawców, właścicieli lub zarządzających obiektem lub środkiem transportu (podmioty wskazane w art. 13 ust. 1 ustawy). Przepisy ustawy odnoszące się do obowiązków tej grupy osób są czytelne i jasno sprecyzowane, a tym samym istnieje możliwość jednoznacznego określenia w rozporządzeniu wysokości mandatu karnego za złamanie dyspozycji przepisu.

Natomiast w stosunku do osób palących wyroby tytoniowe w miejscach niedozwolonych organy mandatowe będą miały prawo określania wysokości mandatu karnego na zasadach ogólnych, określonych w art. 96 ustawy z dnia 24 sierpnia 2010 r. – *Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia*, w granicach od 20 zł do 500 zł, przy czym kwota mandatu każdorazowo zależeć będzie od okoliczności sprawy.

Dostosowując treść projektu rozporządzenia do art. 13 ust. 1 ustawy *o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych*, w tabeli A stanowiącej załącznik do rozporządzenia:

- w poz. 40 dodano pkt 4, który stanowi, że za detaliczną sprzedaż wyrobów tytoniowych w systemie samoobsługowym można nałożyć grzywnę w drodze mandatu karnego w wysokości 100 zł,
- w poz. 41 dodano uregulowanie stanowiące, że za nieumieszczenie informacji o zakazie sprzedaży wyrobów tytoniowych osobom do lat 18 można nałożyć grzywnę w drodze mandatu karnego w wysokości 150 zł,

- w poz. 42 dodano uregulowanie stanowiące, że za nieumieszczenie przez właściciela lub zarządzającego obiektem lub środkiem transportu informacji o zakazie palenia tytoniu można nałożyć grzywnę w drodze mandatu karnego w wysokości 150 zł.

Dodatkowo, wprowadzono możliwość różnicowania wysokości nakładanych grzywnien w drodze mandatów karnych za niektóre wykroczenia, a także dostosowano zapisy tabeli A do zmienionych regulacji prawnych wynikających z:

- ustawy z dnia 24 września 2010 r. *o zmianie ustawy o rybnictwie śródlądowym* (Dz. U. z 2010 r. Nr 200, poz. 1322) – tj. w tabeli A usunięto wiersze od lp. 36 do lp. 51, z uwagi na fakt, iż w aktualnym stanie prawnym za naruszenie przepisów art. 27, 27a i 27b cyt. ustawy, sąd obligatoryjnie orzeka określone tam środki karne, co zgodnie z zapisami art. 96 § k.p.w. powoduje, że nałożenie grzywny w drodze mandatu karnego jest niedopuszczalne. Ponadto, zawarte w obowiązującym rozporządzeniu w wierszu 49 tabeli A, dokonywanie bez uprawnień połowu raka szlachetnego lub błotnego stanowi obecnie przestępstwo;
- ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. *o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Kodeks karny wykonawczy, ustawy – Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw* (Dz. U. Nr 206, poz. 1589, z późn. zm.), która m.in. zmieniła brzmienie art. 82 k.w.

W pkt 15 tabeli A rozszerzono zakresu wykroczeń podlegających taryfikatorowi z art. 82 § 1-4 ustawy - Kodeks wykroczeń również na art. 82 § 5 dotyczącym nieostrożnego obchodzenia się z ogniem”. Ponadto zastąpiono sformułowanie „naruszenie obowiązków przeciwpożarowych” sformułowaniem „Naruszenie przepisów o ochronie przeciwpożarowej”, które odpowiada w pełni zakresowi zarówno czynów zabronionych, jak i obowiązków, o których mowa w art. 82 § 1-5 ustawy – Kodeks wykroczeń. Zmniejszono także dolną granicę nakładanych grzywnien ze 150 na 50 zł, gdyż wówczas można je stosować z większą swobodą wobec osób o niskich dochodach, naruszających przepisy przeciwpożarowe. Górną granicę (500 zł) pozostawiono bez zmian.

Na mocy ustawy z dnia 29 października 2010 r. *o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw* (Dz. U. Nr 225, poz. 1466) – z dniem 31 grudnia 2010 r. wprowadzono nowe wykroczenie, określone w art. 92a k.w., typizujące odpowiedzialność za niestosowanie się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym. Dotychczas przekroczenie dopuszczalnej prędkości było ścigane bądź jako wykroczenie z art. 92 § 1 k.w., bądź z art. 97 k.w., adekwatnie do tego, czy obowiązujący na danym odcinku drogi limit prędkości wynikał ze znaku drogowego czy bezpośrednio z przepisów ustawy – *Prawo o ruchu drogowym*. Miało to swoje odzwierciedlenie w kwalifikacji prawnej wykroczenia określonej w tabeli B, w części II „Przepisy dotyczące ruchu pojazdów, w części C „Prędkość i hamowanie” (lp. 36–41) załącznika do rozporządzenia. Wprowadzenie nowego wykroczenia (art. 92a k.w.) wymaga stosownej aktualizacji we wspomnianym zakresie, stąd propozycja nadania nowego brzmienia całej części C w tym załączniku.

Drużga z proponowanych zmian w tabeli B załącznika do rozporządzenia wymienionego na wstępie, dotycząca przewozu osób, wiąże się z zaistniałym w dniu 12 października 2010 r. tragicznym wypadkiem drogowym w Nowym Mieście n/Pilicą, w którym śmierć poniosło 18 osób, a znaczna część pasażerów była przewożona niezgodnie z przepisami. Prowadzone przez Policję kontrole w tym zakresie ujawniły szereg przypadków przewożenia pasażerów w liczbie przekraczającej określoną w dowodzie rejestracyjnym bądź pojazdem do tego nieprzeznaczonym lub nieprzystosowanym. Tym samym, dla podkreślenia wagi problemu proponuje się zwiększyć wysokość mandatu karnego za naruszenie przepisów

w przedstawionym zakresie. W szczególności, w przypadku przewożenia osób pojazdem nieprzeznaczonym lub nieprzystosowanym do tego celu (lp. 181) dotychczas przewiduje się mandat karny w wysokości od 100 do 300 zł. Mając na uwadze, że stwierdzenie naruszeń w tym zakresie ma charakter bardzo ocenny – proponuje się ustalenie wyłącznie dolnej granicy mandatu w dotychczasowej wysokości (100 zł), co umożliwi nałożenie na sprawcę mandatu również w górnej wysokości.

W odniesieniu do przewożenia osób w liczbie większej, niż liczba miejsc określona w dowodzie rejestracyjnym pojazdu (lp. 182) przewiduje się określenie wysokości mandatu adekwatnie do stopnia przekroczenia tej liczby. Proponowane rozwiązanie, zgodnie z którym mandat karnym w górnej wysokości (500 zł), powinien być nałożony w przypadku przewożenia 5 osób ponad liczbę dopuszczalną, może być traktowane jako swoisty miernik, po przekroczeniu którego sprawę należy skierować do sądu.

Trzecia z proponowanych zmian w tabeli B załącznika do rozporządzenia wymienionego na wstępie wiąże się z koniecznością zweryfikowania dotychczasowej kwalifikacji prawnej niestosowania się do niektórych znaków drogowych. U podstaw tej weryfikacji leży przede wszystkim następujące stanowisko Sądu Najwyższego: *„Niestosowanie się do znaku lub sygnału drogowego w rozumieniu art. 92 § 1 k.w., penalizowane przez ten przepis, nie oznacza zatem wyłącznie przekroczenia zakazu lub nakazu wyrażonego w treści tego znaku lub sygnału, lecz stanowi brak zachowania zgodnego z prawnie określoną dyrektywą postępowania, związaną z konkretnym znakiem lub sygnałem drogowym. Chodzi zatem o sytuację, kiedy osoba, do której skierowana jest dyrektywa postępowania przewidzianego w regulacjach dotyczących ruchu drogowego, wynikająca z obowiązywania konkretnego znaku drogowego - nie podejmuje tego zachowania.”* – patrz: postanowienie SN z dnia 23 września 2009 r. sygn. akt I KZP 15/09 (OSNKW 2009/10/85, Biuletyn SN 2009/10/23, LEX 518124).

W tym świetle należy uznać, że niezastosowanie się do jednego ze znaków wyszczególnionych w lp. 228–237, zaliczonych w rozporządzeniu Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. Nr 170, poz. 1393, z późn. zm.) do różnych kategorii, jest wykroczeniem z art. 92 § 1 k.w., a nie jak dotychczas – z art. 97. Niewątpliwie bowiem znaki te zawierają nie tylko odpowiednią informację, ale również stanowią skonkretyzowane dyrektywy zachowania się uczestnika ruchu, do którego są adresowane.

Wdrożenie projektowanej zmiany nie spowoduje wydatków z budżetu państwa ani jednostek samorządu terytorialnego.

Regulacja nie jest objęta prawem Unii Europejskiej i nie podlega procedurze notyfikacji określonej w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.).

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które oddziałuje przedmiotowy akt prawny:

- 1) podmioty uprawnione do nakładania mandatów karnych za wykroczenia objęte proponowaną zmianą, w szczególności: policjanci, inspektorzy Inspekcji Transportu Drogowego, strażnicy gminni (miejscy), funkcjonariusze Straży Granicznej i Państwowej Straży Pożarnej;
- 2) kierujący pojazdami naruszający przepisy ruchu drogowego i inne osoby naruszające obowiązujące przepisy

2. Konsultacje społeczne:

Po skierowaniu do uzgodnień międzyresortowych, projekt został umieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie MSWiA, zgodnie z wymaganiami art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. *o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa* (Dz. U. Nr 169, poz. 1414 i z 2009 r. Nr 42, poz. 337).

3. Wpływ regulacji na:

1) sektor finansów publicznych w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego:

Wdrożenie przepisów projektowanego rozporządzenia nie wpłynie na wydatki ani przychody budżetu państwa ani jednostek samorządu terytorialnego.

2) rynek pracy:

Projektowane rozporządzenie nie wpłynie na rynek pracy.

3) konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczości, w tym funkcjonowanie przedsiębiorstw:

Projektowane rozporządzenie nie wpłynie konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki.

4) sytuację i rozwój regionalny:

Projektowane rozporządzenie nie wpłynie na sytuację i rozwój regionalny.

4. Korzyści społeczne:

Wdrożenie proponowanych zmian, poprzez zastosowanie prawidłowej kwalifikacji prawnej wykroczeń polegających na niestosowaniu się do ograniczeń prędkości, zapewni właściwe funkcjonowanie ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego.